

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 18 του Θεριστή 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 203

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

- ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. 'Ωδή στο θάνατο του Ίψεν.
- ΑΛΑΞ. ΠΑΛΛΗΣ. Θουκυδίδης (συνέχεια).
- ANNA K. ΞΕΝΟΥ. 'Ο γάμος της κόρης του Ψυχάρη.
- M. ΦΙΛΗΝΤΑΣ. Οι εξετάσεις.
- ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Γράμμα κρητικό.
- Λ. ΣΙΓΑΝΟΣ. Θεατρικά (Νέα έργα — Το ποινικό — Πολυθέαμα — 'Ο άρχιεργάτης — 'Η αποχώρηση).
- N. ΒΕΗΣ. Γράμματα από το Μυσικό.
- M. Γ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ. Μιά πρόποση.
- A. M. 'Εργα και 'Ημέραι. — 'Αρνούτης.
- ΕΝΑΣ ΡΑΓΙΑΣ. Κίτου από την ύψη.
- ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Ρήγας Γκόλφης. Θ. Κατραπάντης. 'Ηλύθιος.
- Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πρόματα ('Ο φαύλος «κύριος» του Κοσμογεωγράφου — 'Αστυνομία για την αστυνομία μας — 'Ο κανονισμός της Βουλής — Οι δυο πρώτες — 'Αδιάντροπες βροντές).
- Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — ΒΑΡΒΑΡΟΠАЗΑΡΟ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΦΟΝΟΠАЗΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Ο ΓΑΜΟΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

Το προπερασμένο Σαββάτο 3/16 του Θεριστή γιόρτασε ο αγαπημένος Δάσκαλός μας τους γάμους της κόρης του Φροσύνης Ψυχάρη με τον κ. Gabriel D'Aloune προλήτη της Φιλολογίας και καθηγητή στήν Ε'ο'ε Αίσι-πνε. Τη χαρά όλωνώνε μας και τις καρδιακές εύχές μας τις φανερώνει το ακόλουθο, γιομάτο ποίηση κι αγάπη, γράμμα της κ. Άννας Ξένου.

Φίλε «Νουμά»,

Θέλω και σύ, να χαρής μαζί μου! Θέλω να πάρης λιγάκι από τη μεγάλη μου τη χαρά, που έννοιωσα σήμερα, σαν εύρέθηκα σε μιά γιρτή, πιδ όμορφη, και πιδ χαρούμενη, από πολλές γιορτές και πολλά πανηγύρια που συχνά μου τυχαίνουνε.

'Η σημερινή μου ή χαρά, εΐτανε ή αντίφευγιά της χαράς μιανής φαμελιάς που αγαπω και τιμώ όπως της αξίζει και όπως αγαπούνε και τιμούνε όλοι όσοι τήνε γνωρίζουνε! Της χαράς ένδς πατέρη που έβλεπε τ' άκριβό του τó παιδί, τήν πρώτη του κόρη, νυφούλα άσπρη, και ντροπαλή, σαν άσπρο λούλουδο πρωτάνοιχτο, κάτω από τις άχτιδες του ήλιου της αγάπης! Της χαράς μιανής μάνας ευγενικής και περήφανης για τή μοσκαναθρεμένη θυγατέρα της! Της χαράς του νιού του λεβέντη, που γεμίτος ελπίδες κι αναγάλλιαση έμπαινε μέσα στη χαριτωμένη φαμελιά! Της χαράς των φίλων, που στεκάμενοι γύρου γύρου, εύκιούντανε τó ταιριασμένο

άντρογυνο, που τομαζότανε να χτίση τή γλυκιά του τή φωλιά με λούλουδα της άνοιξης, με χόρτα της αγάπης!

Κ' ή νύφη ή άσπρη ή ντροπαλή, που όλοι καμαρώνανε, εΐτανε ή όμορφη Φροσύνη, ή κόρη του Ψυχάρη, ή λυγερή παρθένα, που με τήν 'Ελληνική της όμορφιά, και τήν Παρισινή της χάρη, έμάγευε τους καλεσμένους, και δεχότανε

τις εύχες νέων και γερόντων, προικιδ πολύτιμο για τήν καινούρια της τή ζωή.

Νά ζήση! Νά γεράση! χαρούμενη και καλοκαρδισμένη! Νά ιδή κι αυτή παιδιά παιδιών, μαζί με τον καλό της!

Παρίσι, Θεριστής του 1906.

ANNA K. ΞΕΝΟΥ

Ω Δ Η

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΙΨΕΝ

'Αφιερωμένη στο Philéas Lebesgue.

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Πέθανες τώρα; 'Από καιρό δέν είσουν
Μέσ' στάσάλεντα βάρδια του θανάτου;
Τί νόημα για σέναν' έχει ό τάφος;
'Η ζωντανός ή πεδαμμένος, όμοια
Μιλής και φέγγεις.

'Απ' τά θαμπά κι' από τάπέραντα ήρδες,
Ξέκοπες απ' τις νύχτες που δέ φεύγουν
Κι από τους άβασίλευτους τους ήλιους.
Καθώς λαμποκοπάει στα κορφοβούνια
Της Νορβηγίας

'Απάρθενο τó χιόνι, έτσι κι' έσένα
Λαμποκοπάει τó μέτωπό σου, και είναι
Στήν ύψη σου ίδια ξαπλωμένη ή πάχνη
Της υπερβόρειας Θούλας, που γεννήθης,
'Αερομαγνάδι.

Σάν τά ρουμάνια της πατρίδας σου είσαι
Πυκνός, άδρής, πράσινος, μαύρος, όλος.
Τήν όρμη και τή δύναμη σου δώκαν,
Που σκάφτει και κατάβαθα τραβάει
Και τρώει, οι φίρδες.

'Απ' τους άφρους του βορειανού πελάγου
Ψάρεψ' έσένα ή Σάγα και σε πήρε
Στά μαργαριταρόχλωμα φτερά της
Κάστρων καταλυτής άρματωμένος
Βίκιγγας ήρδες.

Η ΜΟΥΣΑ

Μ' ένδς Χαράλδου άέρα, με του Ζάρλου
Τήν περηφάνια που ζητά ένα θρόνο,
Παλιών και νέων άπαρηγή και άντάρτη,
Νά με πλευρώνη απόκοτα, τον είδα
'Αβάρβαρε, του είπα,

Ποιός είσαι και τί θέλεις; 'Από σέναν'
'Αμαδη. Μου είσαι ξένος. Μέσα σου όλοι

Τών Κιμμερίων οι ζόφοι στοιβασμένοι
Φοβερίζουν με σκνδικούς χειμῶνες
Τό καλοκαίρι

Τών τρισμακαρισμένων μου 'Ηλυσίων
Τό δρόμο μου γυρεύεις που ίσα φέρνει
Προς τήν κορφή των τραγικών ήρώων
Τράβα όδεν ήρδες: τίποτε δέν έχω
Μ' έσένα. 'Εγώ είμαι

'Η Μούσα, και τó φῶς πατέρας μου είναι.
Και μου άποκοίδη' «Τό παιδί κι' εγώ είμαι
Της άστραπής και της βροντής τάγγόνι.
'Αν άστράψω σε καιώ κι' έσέ κι' εγώ είμαι
'Απ' τήν 'Ελλάδα'

Κ' εγώ είμαι από τó αίμα των Αίσχύλων,
Της μυστικής λαχιάρας ό προφήτης
Και τó πουλί της μύρας κληρονόμος
Του σκοτεινού 'Ηρακλείτου που σκαπίνει
Νόημα γιομάτος.»

Και καθώς κι' ύστερ' απ' τά λόγια του, όμοια
Βουβή κι άναποφάσιστη στεκόμουν,
Εάμωσε άπάνω μου άθεος τó χέρι
Για να μ' άδράξη και για να με σύρη,
Μουγγρίζοντάς μου

«Θές δέ θές, οδηγήτρα μου προστάζω!»
Κατακτητής είσαι του κόσμου, ό μέγας
Μακεδονίτης, λύγισε τραβώντας
Τή χρησιμοδότρα απ' τά μαλλιά, που άρνήθη
Νά τον άκούση.

Και τότε του ύποτάχτηκα, του δείχνω
Τό δρόμο, από τó χέρι τότε πήρα,
Τήν πρώτη όρμη του φύσηξα κι άμέσως
Τόν είδα, τήν πνοή να δευτερώσω
Προτού προφτάσω,

Νὰ χάνεται γοργὰ πρὸς τάνηφοι
Ποῦ φέρνει στὸ ἱερὸ τραγικὸ δάσος
Ἀπὸ τὸ μονοπάτι ποῦ πατιέται
Πάντα, καὶ πάντα ἀπάτητο φυτρώνει
Τὰ μάραντ' ἄνθια.

Ἀεροκρέμαστρο ἄλβατρο τὸν εἶδα
Γῆς κι ἄβυσσος ἀνάμεσα νὰ στέκη
Κ' ὕστερ' ἀπάνου ἀπὸ γκορεμὸ νὰ σκύβη
Καὶ μὲ τὰ νύχια του νὰ ξεροζώνη
Τῶν γρια λουλούδια.

Καθὼς τὰ ροινικὰ ψηφία μιὰ μέρα
Στὸ πετρενίον περαιώτικο λιοντάρι
Σκάλισε κάποιος βάρραγγος περνώντας,
Στὴ θύμησή μου σκάλισε κι ὁ ξένος
Τὸ πέρασμά του.

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Κ' ἐκεῖ ποῦ βόσκει ὁ τάραντος, καὶ ὁ πάγος
Ἀσόντριφτος βασιτέται, στὰ ὕψη ἀνέβης,
Κι ἀγγάντερες καὶ μέτρησες μακριάδε
Τὸν κάμπο μὲ τοῦ σὺννεφου τὸ μάτι
Τὰ στραποφόρου.

Κι ἄκουσες τὰ τραγούδια καὶ τὰ γέλοια
Ποῦ γύρω σου σκορποῦσαν θεοὶ καὶ σιρίγγες,
Καὶ τὸν παράξενον ἠῶρες Κυνηγάρη,
Καὶ διάβασες βαθιὰ γραμμένα λόγια
Στὸ μέτωπό του.

Καὶ σ' ἔμαθε πὼς πῶ ἀκριβὴ ἀπ' τὸν ὕπνο
Κάτου ἀπ' τὰ κυπαρίσσια τῶν προγόνων,
Καὶ πῶ ἀκριβὴ ἀπὸ τὸνειρο, ἢ ἐνέργεια,
Κ' ἢ ζωὴ ποῦ τὴ ζῆς. Καὶ σὰν τὰ σάλλι
Τάκονισμένο,

Ἔγιν' ἐσένα ἢ σκέψη. Ἀπ' τὸ ποτήρι
Τὸ ὑπέριτο ἦπιες. Νὰ σ' ἀγγίξῃ
Δὲ θέλησες ὁ ἀκάθαρτος χυδαῖος,
Καὶ πρόσμεινες τοὺς νέους καιροὺς, μονάχος,
Γαμπροντυμένος.

Η ΜΟΥΣΑ

Κ' οἱ νέοι καιροὶ τὸν ἠῶρανε στὰ ὕψη
Καὶ τότε προσκυνήσαν' κι ὅσο ἀξίζει
Σιδερένιο καράβι τοῦ πολέμου,
Τόσο ἀξίζει στὴ θάλασσα τοῦ Λόγου
Τοῦ Σκάλδου ὁ στίχος.

Τῶν πολύθεων ἔσβυσε ἢ λατρεία
Καὶ τοῦ Χριστοῦ μαράζωσε καὶ ἡ πίστη
Κορώνα στὸ κεφάλι μου εἶν' ἢ δάφνη
Ἀκόμα ἢ βακχική καὶ ἢ ἀπολλώνια
Τὸ χέρι μου ὅμως

Τὸ γαλιλαῖο σταυρὸ κρατάει, καὶ τρέμει,
Κι ἀνήσυχια τὰ μάτια μου γυροῦν,
Γυρνώντας ἀπ' τὰ δόλωφρα τοῦ κόσμου
Μέσ' στῆς ψυχῆς τᾶφρα βάρδια, κάτι,
Καὶ δὲν τὸ βροσκοῦν.

Πῶ πέρα ἀπ' τοὺς Χριστοὺς κι ἀπ' τοὺς
[Ὀλύμπιους,
Κ' ἐγὼ ἕνα νέο καιρὸ σὰ νὰ προσμείνω
Ποῦ ἢ θυγατέρα μου Ὀμορφιά γιὰ πάντα
Θὰ χωρίσῃ ἀπ' τὸν ἄντρα της τὸ Μῦθο,
Κι ἄλλο ἄντρα θ' ἄβρη.

Κι αὐτὸς θὰ νὰ εἶν' ὁ ἀγέλαστος ὁ Νόμος,
Ὁ ἀσάλευτος τῶν πάντων κυβερνήτης
Ποῦ νοῦ δὲν ἔχει, καὶ εἶν' αὐτὸς τοὺς ὅλους,
Τῆς ἀλήθειας ἕνας Θεὸς, καὶ λόγος
Τῆς Ἐπιστήμης.

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἐνας πόλεμος ἄσβυστος κρατιέται
Τοῦ ἐλεύτερου, τοῦ ἐνὸς, τοῦ μόνου ἀνθρώπου,
Μὲ τῶν ἀνθρώπων τὰ κοπάδια. Καὶ εἶπες
Σπάστε τὴν ἀλυσίδα, τὸνομά της
Ὅποιο κι ἂν εἶναι,

Κι ὅσο τρανὸ κι' ἂν εἶναι τὸνομά της
Καὶ σεβαστὸ καὶ λατρεμένο. Ζήτω
Τῆς ἀναρχῆς Ἰδέας ποῦ ξεσκαβώνει!
Γιούχα τοῦ ὑποκριτῆ, τοῦ δειλοῦ γιούχα,
Γιούχα τοῦ ψεύτη!

Χαρὰ στὴν ἄδη θεία, στὴν Ἰδέα,
Στὸ μέτωπο ποῦ λάμπει καὶ δὲ σκύβει,
Στὸν ἀνθρώπο ποῦ ἐμπρὸς τραβάει, καὶ φράχτη
Δὲν ὑπομένει καὶ κρατάει τὴ φλόγα
Ποῦ καίει τὰ πάντα!

Καὶ εἰρήνη καὶ τιμὴ σὲ κείνους ποῦ ἦρθαν
Δυτρωτῆδες καὶ πέσανε σφαχτάρια
Καὶ μὲ κορμιὰ στοιχειώσαν ἀντρεπωμένα
Τὸ γιοφύρι ποῦ ἀργὰ θὰ μᾶς περάσῃ
Στὴ νέα τὴν πλάση!

Τὸ λάβαρο τοῦ ἐλεύτερου, τοῦ μόνου,
Τοῦ ἐνὸς, τοῦ καταλύτη καὶ τοῦ πλάστη,
Γιγάντικα τὸ κράτησες, καὶ ἀνέβης,
Καὶ φάνταξε στὰ δυὸ σου χέρια ἐκεῖνο
Σὰν κόσμος ὅλος.

Τὰ ἔργα σου σὰν πέτρες εἶναι, πέφτουν,
Χτυπᾶν, σεισμοὺς, ραῖζουν, ἀπ' τὸ χάσμα
Ποῦ ἀνοίγει, βγαίνουν ἄντρες ὀροτομοί,
Καὶ οἱ Στόκιμανοὶ καὶ οἱ Μπράντηδες καὶ οἱ
Καὶ οἱ Παραβάτες. [Σόλνες

Τὸ χάσμα ποῦ ἀνοίξε ὁ σεισμοὺς τὸ στρώνουν
Θανατορῆς μοσκοβολίας λουλούδια,
Θυγατέρες σου ἀμίλητες, γυναικες,
Τῆς ἀρρώστιας, τῆς ἀμαρτίας, τῆς μύρας
Σωδιῆς καὶ σφίγγες.

Καὶ νὰ ἢ Θαλασσινὴ καὶ νὰ ἢ Ρεβέκκα
Κ' ἢ ξέχωρη ἀντρογύναικα Ἐντα Γκάμπλερ,
Κ' ὕστερα ἐσεῖς, Σολβέγιες, Αὐρηλίες,
Ἄγγες, τοῦ ἀνθρώπου θεῖες ξαναγεννητρες
Μὲ τὴν ἀγάπη.

Τῆς λίμνης καὶ τῆς φιορδας καὶ τοῦ δάσους
Καὶ τοῦ βουνοῦ εἴζες καὶ πάχες καὶ ἴσκιος,
Καὶ τωρινὰ καὶ ἀρχαῖα τὰ πλάσματά σου
Δείχνονται σὰ βλαστοὶ μιᾶς μακροσμένης
Μυθικῆς Σάγας.

Βασανισμένα ἀπ' τὴν Ἰδέα, πατᾶνε
Μὲ τῆς ζωῆς τὸ πάτημα τῆ γῆς μας,
Μὰ βλέπουν μὲ τὰ μάτια ἐνὸς ὄνειρου,
Μὲ τὴ σιωπῆ τῆς νύχτας συνορεύει
Τὸ μίλημά τους.

Τὰ μάξια τους τὰ σέρνουν τᾶσπρα τᾶτια
Τοῦ μυστηρίου τὰ στοιχειωμένα ἄλλοιά του
Ὅποιοι ἀψηφῆση τὸ χαμὸ στὸ ἀνέβα
Τῶν πύργων τῶν ἐφτάψηλων ποῦ χιζοῦν
Καὶ ἢ Τραγοῦδία

Χωρὶς τὸ μετρημένο, ὅλο ἀρμονία
Δρόμο της δταν εἶτανε Ἀθηναῖα,
Χωρὶς τὸ κοσμοπλάνητο μεθῶσι
Ἀπ' τὸ κρασί τοῦ Ἄγγλου, νὰ τὴν πάλι
Τροπαιοφόρα!

Η ΜΟΥΣΑ

Τὰ πρῶτα του ἔργα θαυμασὰ ἱστορίζουν
Τῆς σκανταβικῆς φυλῆς τὴ δόξα

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

104. Κι' ὁ Ἰναρος τοῦ Ψαμμητίχου, Λίβης,
βασιλεῖς τῶν Λίβηδων, τῶν δίπλα στὴν Αἴγυπτο,
ἔχοντας πάτημα τὴ Μάρια, τὴν πολιτεία ἀπάνου
ἀπὸ τὸ Φάρο, ἀποστάτησε τὰ περισσότερα μέρη τῆς
Αἴγυπτος ἀπὸ τὸ βασιλεῖα Ἀρταξέρξη, καὶ παίρνων-
τας ὁ ἴδιος τὴν ἀρχὴν προσκάλεσε τοὺς Ἀθηναίους.
Κι' ἀφτοὶ—ποῦ τότες ἔτυχε νὰ στρατεύουνε στὴν
Κύπρο μὲ 200 καράβια δικὰ τους καὶ συμμαχικά—
παράτησαν τὴν Κύπρο κι' ἦρθαν, κι' ἀφοῦ βάλανε
στὸ χέρι τὸν ποταμὸ καὶ τὰ διὸ μέρη τῆς Μέρφης,
ἔπειτα πολεμοῦσανε μπροστὰ στὸ τρίτο μέρος ποῦ
λέγεται Ἀσπροτεῖχι κι' ὅπου εἶχαν κλειστῆ ὅσοι
Πέρσες καὶ Μῆδοι ξέφυγαν (75) ἢ ὅσοι Αἴγυπτινοὶ
δὲν ἀποστατήσανε μὲ τοὺς ἄλλους.

(75) Καταφυγόντες. Γράψε ἀποφυγόντες. Πρβ. 114
ὅσοι ἐς Νίδαϊαν ἀπέφυγον κλπ. Ἡ φράση ἐνῆσαν-
ὅτι καταφυγόντες εἶναι κομικία.

105. Κι' ἔκαναν μιὰ μάχη μὲ Κορθίους κι'
Ἐπιδαβρίτες οἱ Ἀθηναῖοι στοὺς Ἀλιαδες ὅπου ἀρ-
μένισαν (76) καὶ βγήκαν ὄζω στὴ στεριά· ἀφτὴ τὴ
νίκησαν οἱ Κορθίνοι. Ὑστερα θαλασσομάχησαν οἱ
Ἀθηναῖοι μπροστὰ στὴν Κεκρυφάλεια πρὸς ἀρμάδα
Πελοποννησιώτικη, καὶ κέρδισαν οἱ Ἀθηναῖοι. Καὶ
σὲ λίγο, ξεσπώντας πόλεμος τῶν Αἰγενητῶν κι' Ἀ-
θηναίων, γίνεται σιμὰ στὴν Αἴγινα μεγάλη θαλασ-
σομάχη, ὅπου εἶχαν κι' οἱ διὸ μαζί τους τοὺς συμ-
μάχους τους, καὶ νίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ποῦ πῆραν
70 καράβια καὶ βγήκαν ὄζω στὴν Αἴγινα καὶ τὴν
πολιορκοῦσανε μὲ στρατηγὸ τὸ Λεωκράτη τοῦ Στρά-
βου. Ἐπειτα, θελοντας οἱ Πελοποννησιῶτες νὰ βο-
θήσουν τοὺς Αἰγενητες, ὄχι μοναχὰ περάσανε στὴν
Αἴγινα 300 ὀπλίτες, βοηθοὺς πρὶν τῶν Κορθίων κι'
Ἐπιδαβριτῶν, παρὰ ἔπιασαν καὶ τὰ ἄκρα τῆς Γε-
ράνιας, καθὼς καὶ κατέβηκαν οἱ Κορθίνοι μὲ τοὺς
συμμάχους στὴ Μεγαρική, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δὲ θὰ
μποροῦσαν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ βοηθήσουν τοὺς Μεγαρί-
τες, μὲ τόσο στρατὸ ποῦ τοὺς ἔλειπε στὴν Αἴγινα
καὶ στὴν Αἴγυπτο· ἢ κι' ἂ βοηθήσουν, πὼς θὰ λύ-
σουν τὴν πολιορκία τῆς Αἰγινας. Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως

(76) ναυσὶν ἀποδίδωσιν δὲν πᾶσι. Ὁ Herwerden ἐο-
θελεῖ τὸ ναυσὶν.

τὸ στρατὸ τους μπροστὰ στὴν Αἴγινα δὲν τὸν κού-
νησαν, παρὰ ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα τρέχουν οἱ πῶ ἡλικιω-
μένοι τοῦ λοιποῦ στρατοῦ κι' οἱ πῶ νιοὶ στὰ Μέ-
γαρα μὲ στρατηγὸ τὸ Μυρωνίδη. Τότες, ὕστερα ἀπὸ
μάχη μὲ τοὺς Κορθίους ἰσόζιαστη, χωρίστηκαν μὲ
τὴν ἰδέα αἱ τὰ διὸ μέρη πὼς δὲ βγήκανε νικημένοι.
Μὰ μόλις ἔφυγαν οἱ Κορθίνοι, ἐφτὺς οἱ Ἀθηναῖοι—
ποῦ ἀληθινὰ εἶχαν κάπως κέρδιση— ἔστησαν τρό-
παιο· κι' οἱ Κορθίνοι, ποῦ τοὺς κιοτολογοῦσαν οἱ δη-
μογερόντοι τους στὴ χώρα, ξανατομαστήσαν καὶ σὲ
καμιά δεκαριά μέρη μέσα ἦρθαν κι' ἀντίστησαν τρό-
παιο κι' ἀφτοὶ ὡς νικητάδες. Τότες οἱ Ἀθηναῖοι,
τρέχοντας ὄχ τὰ Μέγαρα ὄζω, λιανίζουσαν ὅσους ἔστη-
ναν τὸ τρόπαιο, ἔπειτα ρήχτηκαν καὶ στοὺς ἄλλους
καὶ τοὺς νίκησαν.

106. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνοι ποδιζάνε νικημένοι, ἕνας
τους ἀρθιμὸς ἀρκετὰ μεγάλος, κομμένος ἀπὸ τὸ λοιπὸ
στρατὸ, ἔχασε τὸ δρόμο κι' ἔπεσε σ' ἕνα ἰδιωτικὸ
μετόχι μέσα, ποῦ ἔτυχε γύρω του ἀνοιγμένο χαντά-
κι μεγάλο δίχως ἔβγα. Ἀφτὸ σὰν τὸ εἶδαν οἱ Ἀθη-
ναῖοι, τοὺς ἔφραξαν τὸ δρόμο κατὰ πρόσωπο μὲ τοὺς
ὀπλίτες, καὶ στήνοντας κύκλω τοὺς ἀλαφρόπιστους
πετροσκοτώσαν ὅλους μέσα ἐκεῖ, καὶ σταθῆκε ἀφτὸ
μεγάλη σφοδρὰ τῶν Κορθίων. Τὸ πλῆθος ὅμως τοῦ

